

TIJDSCHRIFT

NOVEMBER '78

TONZENTKRANT

Jeugdhuis T O N Z E N T vzw

Hutstraat 22

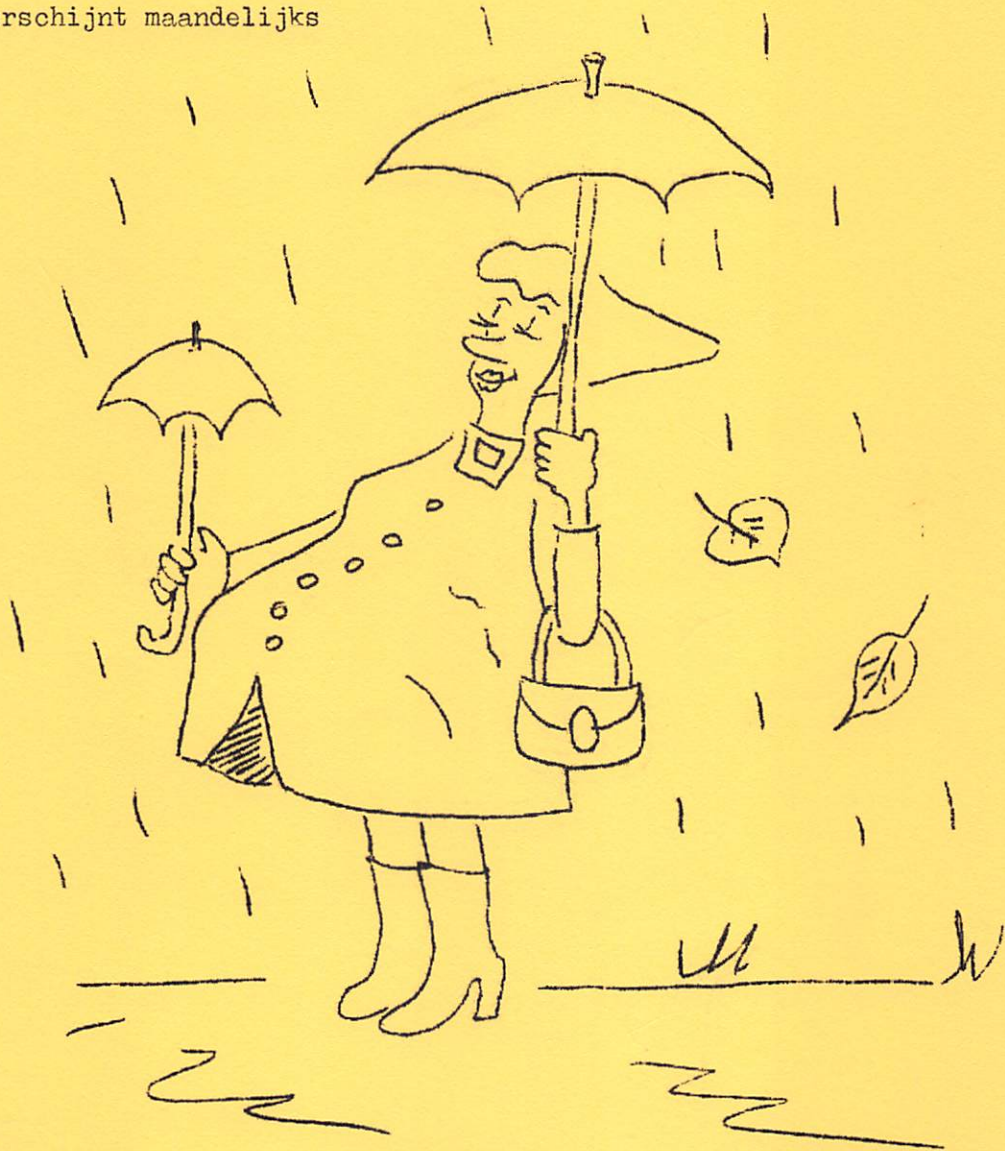
3090

KAMPENHOUT

Jaargang 2

nr. 11 - november 1978

verschijnt maandelijks

Verantw. uitg.: Chris Maes, Hubert-Tobbackstraat 43, Kampenhout

NOVEMBER '32

ONZE DOE - HET - ZELVERS

1

Je hebt gelukkig nog van die "doe-het-zelvers" die iets willen verwezenlijken. Nu ga je wellicht zeggen: "ze zijn daar weer", maar Tonzent wil een stap zetten op gebied van creativiteit met zeefdruk.

De laatste maanden hebben we moeten vaststellen dat telkens als we een doe-aktiviteit deden, steeds dezelfde eenlingen kwamen opdagen. Maar er zijn doorzetters die iets willen bereiken en goede resultaten behalen.

Volgend jaar zullen we je een zelfgemaakte lidkaart kunnen aanbieden met daaronder niet de naam van één of andere drukkerij, maar wel: "printed in Tonzent". En daar zijn we fier op!

En dit is maar een begin, want in de toekomst zullen we ook de voorpagina van uw eigenste Tonzentkrant verzorgen met zeefdruk en zelf stickers maken en affiches en menukaartjes en je eigen foto op een T-shirt drukken...., alsjeblieft.

Zeefdruk vraagt veel geduld en is een monnikenwerk voor liefhebbers met veel vrije tijd. Ze hebben als het ware een grote artistieke vrijheid nodig.

Onderaan deze bladzijde vind je een strookje waarin je je naam kan invullen om zelf deel te nemen aan deze aktiviteit.

Twee experts (Daniël De Prins en Daniël Bols) staan steeds klaar om je een handje te helpen, informatie te geven, enz.

HOPELIJK BEHOOR JIJ OOK TOT DE GROEP VAN DE DOE-HET-ZELVERS !!

Danny Michiels

VOORNAAM

NAAM

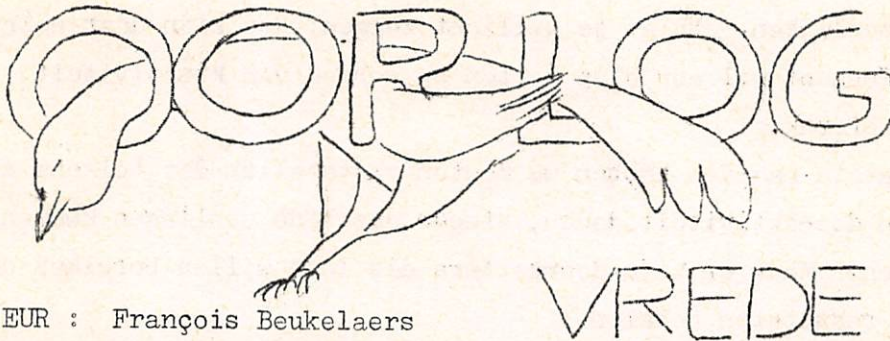
WIL GRAAG DEELNEMEN AAN DE AKTIVITEITEN ZEEFDruk

FOTOGRAFIE

aanduiden wat je verkiest (beide mag natuurlijk ook)
opsturen naar of afgeven in Tonzent.

2

NOOIT BRENGT EEN

REGISSEUR : François Beukelaers

MUZIEK : Wannes Van de Valde

CHOREOGRAFIE: Lea Daanborg

"Nooit brengt een oorlog vrede is een totaalspektakel met toneel, zang, dans en muziek. Sinds mei zijn de répétities bezig. Zeventig enthousiaste spelers brengen dit uitzonderlijk spel waarvoor de beste beroepskrachten werden aangetrokken voor uitwerking en begeleiding.

In Kessel werden tijdens de eerste wereldoorlog vele Franse, Engelse, Belgische en Duitse soldaten de dood ingejaagd. De Vierstraat kreeg in die jaren de gevreesde naam "suicidecorner" of "Zelfmoordhoek". Het is precies in die straat dat het volksspel wordt opgevoerd. Ga die streek eens verkennen, maak er een daguitstap van en rond je bezoek af met het volksspel als hoogtepunt... Als vormingspunt.

PRAKTISCHE TIPS:

Waar: Kessel

6 opvoeringen: zaterdag 11 november, maandag 13 november, dinsdag 14 november en woensdag 15 november telkens om 20 uur.

Zondag 12 november om 15 en om 20 uur.

Toegangskarten: 150 fr. Bestellen voor 4 november.

WIJ KWAMEN... WIJ ZAGEN... EN KEERDEN VOLDAAAN TERUG

Neen, dit is niet de misschien verwachte Plagiaat-story, wel het relaas van een objectief (?) toneelkijker over het jubileumstuk van ons jeugdtheatergezelschap Plagiaat.

Vooreerst wil ik reeds zeggen dat het gebrachte "Arsenicum en oude kant" - en dat is dan ook meteen de indruk van het talrijke Vlaamse Leeuw-publiek - van een degelijk gehalte was en dat het best in de smaak gevallen is.

Plezier, leute en suspense waren de vooropgezette ingrediënten van deze o zo komische thriller (en we trillen er nog van). De betere samenhang van deze elementen en de goede uitvoering van de 11 Relstenaren maakten de talrijke doden, en nu moesten onze koude mannen wel belasting betalen, aangener om aankijken.

Over de uitvoering zelf wil ik niet verder uitwijden, die was in 1 woord gezegd uitstekend (aan jou lezer, om te relativieren). De beangstigende vibraties van stobre tjonnie werden ten gepasten tijde afgewisseld met de klinkende 'attaquer'-geluiden van een nimmer af-latende Teddy Roosevelt. De meer verfijnde humor maakte het stuk ook aangener dan de andere opvoeringen waarin de situatiedumor een beetje té humoristisch voorkwam.

Echt storende elementen (de afwezigheid van de doeken deed wat vreemd aan) waren er niet, de pittige misverstandjes, die zeldzaam waren en nog maar eens duidelijk maakten dat men te doen had met een amateursgezelschap, niet te na gesproken. Het stuk was goed genoeg om er hier niet langer meer over te zeuren.

Wel nog een warm applausje voor de ontwerpers van het 'lugubere' decor waarin men zelfs plaats vond voor de roeispaantrekken van jungleheld Teddy op het overvolle Panamakanaal.

Met een zoeterig vlierbessenwiltje bij Maria kwam er een eind aan het avondje uit dat je niet mocht missen! De afwezigen hadden dus weer eens ongelijk.

4

Zondag 12 november

16 mm FILMCLUB

DERSOE OEZALA

(Akira Kurosawa)

"EEN FILM DIE JE AANSPREEKT IN WAT JE MEER MENS MAAKT!" (1)

Dersoe Oezala is in de eerste plaats ten volle te genieten door avonturiers en natuurvrienden in de echte zin van het woord. Zij wier gevoeligheid voor simpele dingen dood of afgestompt is, zullen door deze indringende prent worden getroffen, in die zin, dat ze zich ongetwijfeld van een tekort zullen vergewissen.

De film verhaalt de overlevingsstrijd van een groepje mensen in de Siberische taïga: kapitein Arseniev en woudloper Dersoe Oezala worden gekonfronteerd met de machtige natuur: ijsvlakten, uitgestrekte wouden, vriesweer, kolkende rivieren, ...

De natuur treedt zo manifest op het voorplan, dat ze als het ware kan beschouwd worden als een personage. Wie haar wetten negeert, is ten dode opgeschreven. Voor Dersoe Oezala zijn natuur (planten en dieren) en mens grondig één.

De natuur is meer dan een decor, treedt op als een niet te onderschatten levensgezel van de mens en fungeert als tussenpersoon die twee totaal verschillende karakters, een legeroverste en een primitief trapper verenigt in een hechte vriendschap.

Ook filmtechnisch een pareltje.

(1) Citaat van Jos Burvenich. De andere gegevens zijn ook gebaseerd op "Dersoe Oezala" door J. Burvenich in Spectator van 6 november '76.

VBOBB • VBOBB • VBOBB

Verslag van de bestuursvergadering van zondag 15 oktober
laatstleden.

1. Vanaf heden wordt Leopold, onze dirigent, vriendelijk aangemaand elegantere gebaren te vertonen bij het afzwaaien zijner liedjes en de algemene houding tijdens de opvoering.

2. Samenstelling "jongeren" _____
"ouderen"

- Zijn de liedjes voor beide groepen nog aantrekkelijk?

Te eentonig voor zulke belangrijke groep.
(ongeoorloofde gedachtensprong van de kassier)

Repeteren met de grote groep wordt nogal log.

Hoe deze liedjes repeteren?

Voorstel: gemeenschappelijke opvoering met elke mis

-- 1 "groteren" apart gezongen lied

1 "jongeren" apart gezongen lied

gezamenlijk blijven repeteren voor allen

10u45 - 11u30

daarna groteren bijrepetitie: 11.30 - 12.00 u

- Wij kijken uit naar een gevarieerder repertoire

- Een algemeen verdiepen tot verbetering van de gekende liedjes.

3. Misteksten. _____

Freddy wil meer mensen om de misteksten voor te bereiden.

Indien mogelijk inspeelbaar op catechese

chiro

school

Verslaggever sprak even over meer belangrijke dingen, maar werd 'onverantwoord' tot de orde geroepen.

Annemie en Livine geven morele steun aan Freddy.

Alle anderen brengen teksten mee die gevonden worden.

4. Praktische voorbereidingen vóór elke mis _____

Kernleden komen iets vroeger om alles voor te bereiden

3 pale ale

2 fruitsap

1 tonic

allé, weer een chips

... volgend punt

6

5. KERSTMIS

Geen Kerstspel (wij denken reeds aan volgend jaar)

Kerstmis zelf:

De gezifte en geselecteerde liederen worden nogmaals nagekeken in de studio Wijnants-Verbesselt. Iedereen wordt vriendelijk uitgenodigd op toast-champignons. Annemie probeert hiermee (tevergeefs) haar ontslag te motiveren.

Zij zal zien op de volgende werkvergadering op 31 oktober om 19.00 u.

Aldaar zal Kerstmis afgehandeld worden.

6. Hoe het "afgezaagde" Driekoningen motiveren?

Het gebeuren aankleden

- pannekoeken bakken
- wafels bakken
- + garniersel

Vraag: Nog maar eens een vreetfestijn...

Jeugdig gezever over alternatieve - taarten
- belegde broodjes

+ economische beschouwingen over de verschillende soorten taarten
+ prijzen in het verleden en nu.
Taart in 4, 8 of 16 stukken.

Enfin, soit, wat wordt het?

Per slot van rekening: we moeten ook niets doen...

(AFGEWIMPELDE OPMERKING)

Alles wordt konkreet bij de volgende bestiersvergadering geregeld.

7. Kastoestand (SCHOL ...)

9.928,-
972,-

10.900,-

TOT BINNENKORT

Het bestuur

POEZIE of zoiets ...

In Tonzent heeft er een poëzieavond plaatsgevonden. Ondergetekende meldt dadelijk dat hij slechts het eerste deel van de avond heeft kunnen verwerken. Mensen, op wat 'n laag pitje brandde dat vuur. Ongelooflijk, bijwijlen niet aan te horen, weerzinwekkend. Organisatorisch een knoeiboel van jewelste. Het collectief dat dit mispunt heeft durven voorschotelen (gelukkig maar dat er geen toegangsprijs werd gevraagd) aan een misschien niet beter wetend publiek was natuurlijk van geen schandaaltje vervaard en lulde er maar op los. De exposant van dienst hing er met zijn tekeningen bij voor spek en bonen. 't Dient gezegd dat zijn werken verdacht veel leken op de publiciteit die gevoerd wordt in diverse bladen voor schriftelijke cursussen "leer tekenen in een paar maanden" of in de aard van "ook jij kan tekenen". Enfin, 't waren alleszins mooie houten kaders, 't dient gezegd.

De poëzievoordragers waren zo doorzinderd van hun eigen wangedochten dat er een hele stapel briefjes en papiertjes aan te pas kwamen om 't misbaksel als dan nog naar voren te brengen. Van dictie hadden de meesten natuurlijk geen kaas gegeten. Hoefde ook niet, geen drie zinnen na mekaar met iet of wat losjes zagen het levenslicht. Velen onder hen hadden blijkbaar de avond tevoren nog gauw wat neergepend en hadden dan ook alle moeite van de wereld de eindjes aan mekaar te knopen. Er werd heen en weer gezeuld met koffie. 't Staat chique en lekker bourgeois. Dat je apart moet gekleed gaan om poëzie te brengen werd nog maar eens ten voeten uit bewezen. Zelfs het onvermijdelijke Franstalige trekje mocht niet ontbreken. Qu'est qu'ils sont naïfs, ces gens de la campagne.

Een van de voordraagsters (sic) moest zo nodig aan 't publiek kond maken dat ze op het onderste schap in de maatschappij lag alsof dat nog niet visueel genoeg duidelijk of inside geweten was. Niemand kon met zijn poëzie werkelijk overkomen bij het publiek dat misschien door deze eerste kennismaking in de overtuiging leeft dat poëzie lulkoek moet zijn om goed te zijn.

Mimiek of emotionele beleving was mijlenver niet te bespeuren en de dichters hadden zoveel respect voor elkaars werk dat ze zelfs naar hun collega's niet luisterden.

Al bij al blijven er weinig stenen rechtstaan in dit brute afbraakwerkstukje. Meest genietbaar waren uiteindelijk nog de knappe begeleidende dia's die evenwel niet in de minste relatie stonden met wat er gemompeld werd en een saxofoonsolo die in een beter kader verdiende te vertoeven.

H.B.

"POEZIE OF ZOIETS" heeft me verbaasd omwille van de ongemanierdheid waarmee de schrijver in kwestie zich uitlaat over een op zijn minst lovenswaardig initiatief. De avond was een experiment en bovendien werd er in de inleiding op gewezen dat je geen hoogstaande poëzie hoefde te verwachten.

Koffie werd als alternatieve drank opgediend om de gezelligheid te verhogen. In de exposant hoefde je ook weer niet een tweede Rubens te zien en de tekeningen kunnen misschien wel volgens een geijkt patroon gemaakt zijn of lijken, maar je moet het tenslotte toch maar doen! Als je een cursus volgt om toneel te leren spelen, dan ben je nog geen acteur. Bijlange na niet!

Toch meen ik dat de meesten zich een beetje overschatten.

"Poëzie is alles wat je opschrijft" hoorde ik die avond iemand zeggen. Wat een ongemeen lage dunk van een kunst!

Het schone geheim der poëzie schuilt in de zoete verbinding van vorm én inhoud. De inhoud, de gedachten moeten in een mooie (dit is een aangepaste) vorm gegoten zijn, en beide moeten trachten een gemoedstoestand (ontroering, afschuw,...) te weeg brengen bij de lezer/hoorder.

Sommige dichters hebben geprobeerd aan de vorm toch wat te sleutelen, al bleef die inspanning veelal beperkt tot alliteraties, rijmelarij (blauw-grauw), en herhalingen.

Een schamele en onartistiek aangewende greep uit de schat van stijlmiddelen (ritme, muzikaliteit, woordkeuze...) waaruit een dichter kan putten.

De meesten brachten zo weinig van vormschoonheid terecht, dat ze eerder proza in beknopte vorm brachten. Licht er aan dit geschrift een opvatting over wat poëzie is ten grondslag?

Met de schrijver van bovenstaand artikel beaam ik tevens dat enkele uitzonderingen niet te na gesproken, de koopwaar op een onbeholpen wijze aan de man werd gebracht: onzuivere klanken, slechte of geen artikulatie, weinig ondersteuning met stem, gebaren, gelaatsuitdrukking, het ganse lijf. De poëzie of wat daarvoor doorging werd overwegend gevoelloos afgerateld.

Tot slot: ik ben ervan overtuigd dat wat recht uit het hart komt zeker niet verveelt. Het is positief als je, zonder de mensen een rad voor ogen te draaien, een levensvisie komt vertolken. Als je de mensen op de een of andere manier wilt shokeren, dan doe je dat toch nog best op een artistieke, originele manier.

Mark M.

DICHTEN IS : UIT VOL GEMOED
STORTEN ZIJN GEDACHTENVLOED,
ALS EEN BREEDEN WATERVAL,
IN ZOETVLOEIEND WOORDGESCHAL.

(Strofe uit "Het Dichten" van Frederik van Eeden)

MUZIEKKWIS 1978

De Tonzent-muziekkampioen anno 1978 heet Jan Van De Velde. Na een ongeveer drie uur durende strijd aan de zijde van Hilde Van Remoortel loodste hij zich probleemloos in de finale die de week nadien plaatsvond. Dan vocht hij een keihard duel uit met Stefaan Piot (die wegens het uitvallen van Hilde de finale speelde). In die beruchte finale gaven beide kandidaten geen duimbreed toe. Jan toonde zich echter duidelijk sterker in de theoretische vragen en die gaven uiteindelijk de doorslag. Stefaan toonde zich een waardig tegenspeler in deze strijd. De overwinnaar zal niet alleen de geschiedenis ingaan met de zeer begeerde titel van muziekkampioen, maar hij werd ook beloond met een meesterwerk van Bob Dylan: Street Legal. Stefaan, die dus eervol 2de werd, kreeg van ons een singletje kado.

VERJAARDAGEN

1 november	: Marleen Van Dessel
4	: Viviane Verstraeten
5	: Denise Vandereet
6	: Herman Schellekens
	: Mark Mathijs
12	: Raf Dekrem
17	: Annie Vandervorst
19	: Dirk Vandenwijngaert
21	: Patrick Horckmans
23	: Agnes Bols
26	: Michel Vanhooff
29	: Denis Verstraeten

NOVEMBER

Toneel in ons dorp ¹¹

Toneel in een wijkzaaltje, het is en blijft een belevenis. Een gebeuren waar je je aan kan ergeren. Of goedlachs kan overstappen.

De meeste mensen komen ongezouten te laat aan. Het kan niet anders, witloofkweken in de winter neemt inderdaad veel tijd in beslag. Aan zo'n zaal is onvermijdelijk een café verbonden. Eerst worden er gauw-gauw wat pinten achterovergegoten. Er worden "landbouwertjes" gelaten. Het gedweë vee krijgt bij de ingang een stempel op de hand gedrukt, net of het om vleeskeuring gaat. Zo'n zaaltje heeft iets aparts. De ingang loopt bijvoorbeeld door het salon van de plaatselijke neringdoeners. De hondeteljoor staat onaangeroerd naast de stoof, platgedeven patatten met sleuren vlees in, die door de hond als delicatessen eruit werden gevist. Het beest op leeftijd is de drukte duidelijk niet gewoon en ligt dempig op de sofa de binnenkwikkelende goegemeente aan te kijken zoals alleen honden dat kunnen. Iedereen die binnenkomt wordt ongewild geconfronteerd met de stamboom van de uitbaters, waarvan ingekaderde foto's getuigen.

Door een tweeslagdeur ben je er dan. Achteraan staat een kachel vervaarlijk rood aan te lopen. De "vestiaire" is een doe-het-zelf aangelegenheid. Er wordt met jassen gezeuld. De houten planchévloer geeft elke voetstap tweemaal weer. Een allegaartje stoelen zorgt voor het gestommel dat premières nu eenmaal een drukke bedoening hoeven te maken. Een stoel klapt dicht, grote hilariteit, de stemming is er.

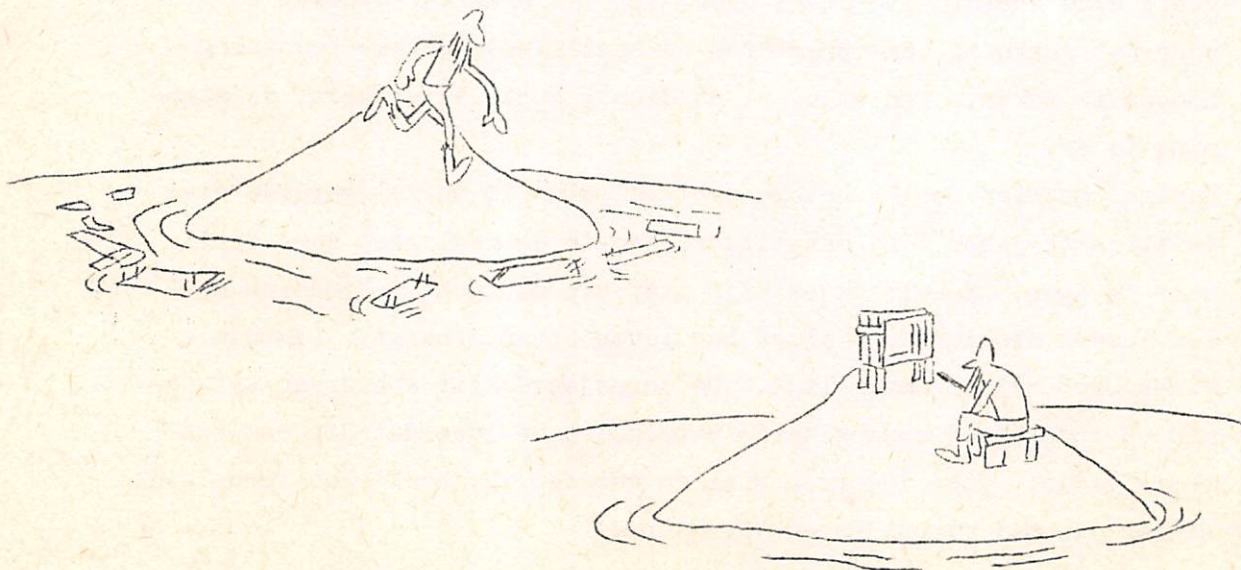
Eenmaal gezeten begint het mansvolk de vlam in de zelfgerolde sigaretten te jagen. Na een tijd zie je in de zaal geen hand meer voor je ogen. Zweetreukjes zijn niet van de lucht. Kinderen hollen tussen stoelen door alsof hun leven ervan afhangt. Dikbuikig Vlaanderen zit ongemakkelijk. De dorpsjeugd klit achteraan wat samen op inderhaast aangesleurde tafels met de idee dat dit ook contestatie is. Voor iedereen stil en gezeten is, heeft het toneelstuk al een tiental minutjes achter de rug.

Eens stil hoor je plotseling het aanstekelijk geluid van chipszakjes die opengeprutst worden. Het knapperende herkauwen doet zelfs de geluidsman vooraan omkijken. Op elke rij zit er wel iemand die op het gebeuren vooraan commentaar heeft en belerend uitleg verschaft. De kleine regie-drama's vooraan (deur die op slot zou moeten zijn is toch open) worden door dit volkje ongenadig afgestraft met haha-gelach van je reinste onderontwikkeling. Onder de pauze bulkt iedereen naar het café waar men het ook niet weet te klaren.

Zelfde scenario van laatkomerij en gestommel bij de start van het tweede bedrijf. Nu klinken er zelfs al verre dronkemansgeluiden uit het café door tot in de zaal. Toogpraat met hoge decibelgraad van allesweters die het stuk weten te beoordelen zonder er ook maar wat van te zien. Bij het opkomen van nieuwe personages in het stuk wordt er onder het publiek een zoek-spelletje gespeeld: "Wie is dat? Is dat dâne van Fé Pies niet? - Bei neen, dâne hee toch ander hoar!" Gefezel alom.

Zo gaat het eraan toe bij toneel in ons dorp. Je kan het droevig vinden, je kan het echt dorps vinden. Het is afgrijselijk, en het heeft zijn charme.

H.B.

"Il aimait la vie si passionément, qu'on se demande comment elle a pu le quitter." Zo begint een dan de zoveel artikels die naar aanleiding van het heengaan van een wereldberoemd kunstenaar zijn verschenen. Brel is dood, maar hij zal de eeuwen trotseren met zijn onvergetelijke liedjes.

Jacques Brel was een veelzijdig artiest: zanger, komponist, musicus, dichter, maar ook akteur en regisseur. En mens, en wat vo r een! Als je op slag overtuigd wil raken van Brels akteertalent, pik dan "Les risques du métier" (van Layatte) of "Les assassins de l'ordre" (van Carné) mee.

Ook als zanger was Jacques Brel een beetje een akteur. Zijn expressiemiddelen, buiten de taal, zijn van het zuiverste water: zijn stem die zich wonderwel aanpast aan de meest diverse gevoelsmomenten en die nooit geforceerd overkomt, en zijn lijf dat van kop tot teen meeleeft. Hij moest van geen kunstmatige foefjes (echo-kamers, playback, ...) weten. Als Brel op het podium stond, dan kwam de kunst van hem en van hem alleen. De aandacht van het publiek werd niet, zoals dat tegenwoordig al te vaak het geval is, afgeleid door lichteffecten en andere voor spektakel zorgende elementen. Brel was een spektakelman, maar een zuiver kunstenaar, en die zijn jammer genoeg zeldzaam. Of misschien is het niet zo jammer, omdat we ze nu pas ten volle naar waarde kunnen schatten. En toch, Brel is van on-schatbare waarde.

Op ZONDAG 5 NOVEMBER gaan we Brels prachtige chansons beluisteren. Een kennismaking met een boeiende, rijke, doodeerlijke persoonlijkheid. Jacques Brel nu eens teder, dan wanhopig, ironisch, sarkastisch, troostend, maar steeds eerlijk, echt menselijk.

Mensen die graag vodden of oude lappen kwijt willen kunnen die afleveren in Tonzent. Wij kunnen ze best gebruiken voor zeefdruk, fotografie, stencileren, ...

14

Zondag 26 november

16 mm FILMCLUB

PICNIC AT
HANGING ROCK

(Thriller van PETER WEIR)

Picnic at Hanging Rock gaat over een groep kostschoolmeisjes uit Victoria, die op Sint-Valentijnsdag in 1900 gaan piknicken bij Hanging Rock (een vulkanisch rotsmassief in de Australische staat Victoria). Een lerares en drie meisjes verdwijnen spoorloos. Eén wordt na moeizame speurtochten een week later levend teruggevonden door een jonge man die de meisjes vlak voor hun verdwijning bij het rotsmassief had opgemerkt. De geredde weet zich echter niets van het gebeurde te herinneren, tenzij een aantal geheimzinnige natuurverschijnselen en een onverklaarbare sfeer van dreiging.

Een fascinerende, ongewone film, omwille van:

- De lyrische fotografie die enigszins ironisch de ontluikende sensualiteit van de jonge meisjes benadrukt en anderzijds de prachtige ongenaakbaarheid van het landschap tot zijn recht laat komen.
- Meeslepende panfluit-muziek van George Zamphir (onlangs op Nekka!!)
- Het mysterieuze slot van het raadselachtige gebeuren.

(Vrij uit L. Trappeniers in "Het Laatste Nieuws")

Wilt u een plaat kopen, mijn heer? ¹⁵

SOME GIRLS
ROLLING STONES

"HET CENTRALE PUNT IN DE CUP SCHENKT EEN NATUURLIJK UITZICHT!"

De paus weeral dood! En natuurlijk is de regering weeral gevallen!! En dan nog is Jacques Brel schielijk overleden!!! Maar ... de nieuwe Stones-lp ligt sinds enige tijd veilig voor het winkelraam. Al moet gezegd worden dat de groep op sterven na bijna dood is, of juist springlevend? Nu de newwavertjes en de punkgedochten het wat laten afweten, heeft het publiek terug wat oog voor de opa's. Voor hen die niet afgestemd hebben op "Grease" zijn er nu de nieuwe lp's van The Who, Van Morrisson en Neil Young. Allen hebben ze een smakelijke lp gebakken. En dan "SOME GIRLS" van The ROLLING STONES natuurlijk ook nog!

Deel 1: vooraf een onvolledig overzicht van de Stones

Vijftien jaar geleden waren de Stones NIET zoals de Kinks, The Who of The Small Faces "rockers" of "mods", jongelui opgegroeid op straat en in bendes; noch waren zij politiek geëngageerden zoals Dylan en de "Village Society" (Joan Baez, Tom Paxton,...). Toch staken Keith Richard, Mick Jagger en Brian Jones het niet onder stoelen of banken, lak te hebben aan wat de anderen zegden en deden. Opvallend is wel dat ze alle drie uit een middenklasgezin kwamen (in tegenstelling tot bv. de Beatles, die duidelijk uit een arbeidersmilieu kwamen), en toch muziek maakten die zo goor was als de straat, en straffer nog: algemeen beschouwd werden als "Working class band"!

Hier treft ook wel het verschil met groepen als Beatles, Animals, Troggs, ... die hard en vulgair speelden omdat een 'kid' in die tijd niet veel anders kon doen dan lid te zijn van een bande of in een groep te spelen. Van school of fabriek werd liefst niet gesproken.

De Stones nu, wilden beroemd worden via het image van de vulgairste R & B band around England. Toch staat het buiten kijf dat zij zuiver muzikaal puristen waren, meer nog dan de Beatles luisterden zij naar details in de moeizaam verzamelde Amerikaanse r & b platen. Dat bekend zijn met bluesplaten laat zich heel goed merken in hun eerste platen, maar is verwerkt anno 1978 nog aanwezig op "Some Girls" (eerste R.S. lp's: The Rolling Stones, '64; The R.S., Now!, '65; Out of our Heads, '65; Aftermath, '66). Uit die tijd stammen nummers als Satisfaction, Carol, (Get your Kickson) Route 66, Time is on my side, Little Red Rooster, Play with Fire, ...

Met en na de lp AFTERMATH komt dan de periode waarbij men onder invloed van BRIAN JONES sterk gaat experimenteren. Dit komt tot een hoogtepunt in de totaal (hoes en muziek) psychedelische lp THEIR SATANIC MAJESTIES REQUEST ('67) met o.a. She's a Rainbow, 2000 Lightyears From Home, The Lantern. Andere nummers van die periode: Ruby Tuesday, Lady Jane, Sitting on a Fence, ... BRIAN JONES is dan één van de eerste popmuzikanten die ten order gaat aan het gebruik van drugs. Brian wordt als leadgitarist vervangen door MICK TAYLOR. De nieuwe lp is totaal anders dan "Satanic request". Rauwe, ongepolijste eenvoud. Terug naar de blues en de straat. Twee nummers op BEGGARS BANQUET zijn een waar pamflet: "SYMPATHY FOR THE DEVIL" (met de beroemde zin: Who killed the Kennedy's, after all it was you and me) en "STREETFIGHTING MAN" (tegen de politie). De Stones gaan nu heel sterk de dekadente toer op, bijna elke lp-hoes verwekt opschudding (de hoes van Beggars Banquet, een banket voorstellend werd gecensureerd), de songs gaan over liquid drugs, een vage straatrevolutie, rijkdom, geweld en sex, ... (lp Sticky Fingers met o.a. Brown Sugar, Dead Flowers (met verwijzingen naar Brian Jones), Let it Bleed en Exile on Main Street).

The R.S. gaan in politiek! Maar dan een politiek die sterk aanleunt bij deze van de Hells Angels. Dit komt tot een dramatisch hoogtepunt tijdens het Almontfestival, de Engelen slaan er een zwarte de kop in.

Zelfs de Stones voelden nu dat ze te ver gegaan waren, het zal wel niet alleen daaraan gelegen hebben, maar de Stones gaan alleen nog maar amusementsmuziek afleveren. Enkele lp's die niet boven de middelmaat komen, met af en toe een uitschieter zoals "Angie". Goedverkopende dansbare muziek. (lp's Goat's Head Soap, '73; Made in Shade, '75; Black 'n Blue, '76) En vorig jaar kwam dan de dubbele live "Love Your Live" met terug samenwerking met Andy Warhol voor de hoes (deze maakte ook de hoes met gulp en tong, Sticky Fingers). Een verwijzing naar de dekadentie? Een degelijke live lp, de Stones als showbeest!

Deel 2 : Some Girls

Some Girls geeft natuurlijk geen nieuwe Stones te zien, maar geeft me wel het gevoel dat de spirit er terug in zit.

De hoes is weer keihard uitstekend: de vijf Stones als meisjes geschminkt en onder een vrouwenkapsel gestoken. Op de achterkant enkele ouderwetse aanbiedingen van een bepaald vrouwenartikel. Het loont de moeite om de kleine lettertjes te lezen, er valt wat af te lachen.

The Stones hebben het bij het opnemen van SOME GIRLS wel wat anders gedaan. Zo is dit het eerste album met RON WOOD (ook te zien in The Last Waltz) ter vervanging van Mick Taylor. Zoals in de ouwe tijd hebben zij de opnamen gedaan zonder al te veel gastmuzikanten en technische hulpmiddelen. Dit laat af en toe wel eens een technisch foutje horen (bv. in Miss You), maar toch wordt er goed en hecht gemusiceerd. Het geeft de plaat ook een zekere spontaneiteit. En dan zijn er natuurlijk ook nog de moeilijkheden rond Keith. Opgepakt voor dru gebruik en nadien dezelfde kuur gevolgd als Eric Clapton. (de plaat werd opgenomen rond Kerstmis vorig jaar)

Als we nu de twee kanten eens afdraaien, dan zien we op kant 1 de twee singles "SOME GIRLS" en "MISS YOU" staan. "MISS YOU", één van de beste discossingles van het ogenblik (op de plaat staat een iets minder disco-achtige versie). Daarop volgt het erg rockende nummer "WHEN THE WHIP COMES DOWN". Let op de vele gitaarsoli van Ron Wood. Het derde nummer "IMAGINATION (RUNNING AWAY WITH ME)" bekoort me minder. Het is ook geen Richard/Jagger kompositie. En dan het titelnummer "SOME GIRLS".

... Some girls keep my money, some girls keep me down, some hard attack ...

... Some girls buy me jewelry, others buy me clothes, some girls give me children, I never asked them for ...

... Italian girls want cars, American girls want everything you probably imagine ...

... White girls are pretty funny, they drive me mad; black girls just running to get fuck off all night, I just haven't that much jam ...

Vertaling nodig? Een nogal harde kijk, maar een prachtnummer.

Met "LIES" wordt de eerste kant dan wat ondermaats afgesloten.

De tweede kant opent met de b-kant van "Miss You": "FARAWAY EYES". Een vorm van Stoneshumor ("find a girl with faraway eyes") en "Children of God" toestanden in het grappige trekken.

"RESPECTABLE" is een keihard, swingend nummer volop in de oude Stonestradietie. Natuurlijk handelend over een ontembare vrouw (he's so respectable, she's so electable, get out of my life). dan "BEFORE THEY MAKE ME RUN", dat volgens Keith later nog eens in een betere versie opgenomen werd. Mag best, want op plaat komt het niet boven de middelmaat, o.a. door een slechte mix.

En dan het voorlaatste nummer "BEAST OF BURDEN". Mick Jagger op z'n best zingend, al het ware smekend, over de vrouw als een gevaarlijk wezen. En man daartegenover als een geslagene, immer verlangende. Hierna sluit "SHATTERED" de plaat af, een nogal ingewikkeld nummer, dat voor mij ook niet hoefde.

Konklusie: een plaat met dansbare muziek die na vele malen draaien nog boeit, een plaat die echter ook nummers van ongelijke kwaliteit bezit. Eigenlijk meer een verzameling singles. Ook een konseptalbum, in die zin dat de R.S. als seksobjekt uit de jaren 60 hun energie afstomen op dat andere seksobjekt. Het resultaat zit samengebald in een der beste R.S. nummers sinds jaren "BEAST OF BURDEN" !

KWOTERING "VOOR KINDEREN"

Tonzent is toe aan haar vierde filmseizoen. Al de films zijn gekozen voor een volwassen publiek. Je mag zelfs al vanaf zestien jaar naar een zogenaamde "toelaatbare" film gaan kijken. Nu we toch over de geschikte accomodatie beschikken, gaan we in de toekomst van start met een paar kinderfilms. 1979 Wordt toch immers het jaar van het kind.

Wat een goede kinderfilm moet hebben zijn vragen waar komplekse antwoorden op kunnen gegeven worden. Het is moeilijk om films uit te kiezen waar kinderen kunnen in opgaan en die zij zelf als een fijne film bestempelen.

De inhoud van een kinderfilm moet vooral afgestemd zijn op de belangstellingswereld van het kind. Tijdens onze Jeugdveertien-daagse, ongeveer twee maanden geleden, draaiden we "Dunderklumpen". Liefst 120 kijkertjes kwamen opdagen. Deze film bevatte al de ingrediënten van een goede kinderfilm.

Ook moet er plaats zijn voor de fantasie. De eerste kinderfilm zal worden gedraaid in de twee Vrije Gemengde Scholen van Kampenhout. Telkens zal er bij de voorstelling een animator zijn. Ieder kind of jongere kan, zoals het "volwassen" publiek er een andere mening op nahouden over een bepaalde film.

Het enige wat zo'n animator kan doen is de verschillende reacties trachten op te vangen om er met het kind over te praten. Want wat baat het een kind een mooie film te laten zien als het niet beseft waarom "iets" mooi of lelijk is. We hopen maar één ding, nl. dat de films die we zullen draaien beantwoorden aan het etiket "aanbevolen" voor min-zestieners. Hopelijk oogsten we veel sukses bij onze toekomstige "cinefielen".

16
mm
FILMCLUB

D.M.

- * Op 14 oktober werd enkele geïnteresseerden diets gemaakt hoe je een adressenlijst met de komputer kunt verwerken, om alzo het administratief werk wat te verlichten.
- * Over "Arsenicum en oude kant" vind je elders een artikeltje van een toeschouwer.
- * André, Mark, Patrick en Renaat volgen een snelkursus regie over 6 zondagvoormiddagen van telkens drie uur. Die minikursus vindt plaats in Ternat, bij toneelgroep "Tijl", en wordt georganiseerd door de Vereniging van Brabantse Amateurtoneelgezelschappen. Als lesgevers hebben we among others Hein Nackaerts (voorzitter van de Rheinaertghesellen - Leuven) en Rob Vastenavond. De eerste drie zondagen ging het respektievelijk over diktie (toneel is bewegen én spreken), het lezen, begrijpen van een tekst, de karakterontleding en de mise-en-scène. Voor de volgende keren hebben we nog dekor, belichting, kostumering en dergelijke. Tof en leerzaam.
- * Kris volgt een cursus grime over 6 lessen die eerlang zal starten.

ZONDAG 19 NOVEMBER

gaam we naar kosmische muziek luisteren samen met Jan Quisthoudt. Jan interesseert zich erg veel voor dit muziekgenre dat zich nog in een eksperimenteel stadium bevindt. Hij woonde al een paar konserten bij waaronder: Pink Floyd en Klaus Schulze.

Wat is nu eigenlijk kosmische muziek? Welke middelen gebruiken de beoefenaars van dit genre? Is hun muziek inhoudloos? Hebben ze met andere woorden niets te zeggen en maken ze slechts muziek om de muziek? Als je op al die vragen een antwoord wil kennen, of als je je gewoon eens wil laten wegzinken in die wondere wereld vol verressende geluiden, kom dan eens af.

ZONDAG 19 NOVEMBER , KOSMISCHE MUZIEK

Terzijde ²¹

SAMENGESTELD EN GEBLOEMLEESD

DOOR DANNY MICHIELS

In Duitsland gaat men nu ook de serie "Holocaust" draaien, naar het schijnt met de titel: "The Good Old Days". Er zijn van deze serie 6.000.000 afleveringen voorzien.

ZELFKRITIEK

"Ik ga van dit theater af; ik speel die rol niet meer!"
(Tindemans II)

LERAAR WISKUNDE

* Is iemand die door de meeste leerlingen het liefst zou weggecijferd worden *

* De heilige van de kinderen is SINTERKLAAS
De heilige van de hemel is SINTE PIETER
De heilige van de doppers is SINDYKAAT *

GELUK IS :

* vijf verkeerslichten achter mekaar op groen
* bij je meisje thuis T.V. kijken terwijl de stroom uitvalt
* een vlinder die niet makkelijk te vangen is

ZELFKENNIS

* Een poëzievoordrager in Tonzent zei: "Ik lees graag, vooral uit eigen werk." (D.V.)

* Verdriet dat op zijn kop staat *

(Ernest Claes)

* Een rijke lach vol ingehouden tranen *

(P.A. de Genestet)

* Zichzelf niet sparen en begrijpen dat alles maar scherts is,
ja, dat is ernst *

(Sören Kierkegaard)

* De humor is het litteken van de wond *

(Godfried Bomans)

Stuur ook eens mopjes, aforismen, tekeningen, enz. die je
links en rechts zien liggen hebt op naar

Jeugdhuis TONZENT (Terzijde)

Hutstraat 22

3090 Kampenhout

"Rustig maar, hij moet hierin zitten."

THE LAST WALTZ

23

Nadat we de film gezien hebben, kunnen we ons afvragen wat nu de filmische verdienste van de regisseur is. Wat heeft Martin Scorsese eigenlijk meer bereikt dan een technisch knappe registratie van een popconcert? Toch is de film "een volwaardig Martin Scorsese produkt", veel rijker dan een kinematografische weergave tout court van The Last Waltz. Dit moge blijken uit de nu volgende overgenomen passages (Liedboek sept-okt 78, artikel van William Ploegaert, blz 28-30)

... Het is inderdaad mogelijk "The Last Waltz" alleen te waarderen als een rockfilm, en dan moet je inderdaad zeggen dat "The Last Waltz" alle voorgangers, ook "The Concert for Bangla Desh", ruimschoots overtreft, maar dan ben je over deze film wel ver uitgepraat. Het is veel boeiender, en bovendien veel verrijkender, "The Last Waltz" in zijn bredere (filmische) kontekst te benaderen. Wanneer we voor deze benadering kiezen is het m.i. noodzakelijk "The Last Waltz" binnen het volledige oeuvre van Scorsese te beschouwen, te beginnen met "Mean Streets". In dit oeuvre neemt "The Last Waltz" immers een merkwaardige plaats in. Scorsese heeft van het concert van The Band gebruik gemaakt om een thema, dat als een rode draad door al zijn films loopt, in zijn meest radicale vorm uit te werken. Dit thema is: de muziek als sociaal fenomeen, de invloed van de muziek in het menselijk denken en handelen.

Het is opvallend hoeveel aandacht Scorsese altijd al geschonken heeft aan de faktor muziek in zijn films. Van de rock van de Stones en anderen in "Mean Streets", over de sfeerbepalende muziek van Bernard Herrmann in "Taxi Driver" tot de weergave van het leven van een musicus in "New York, New York": Scorsese heeft het element muziek steeds toenemend belang meegegeven. In al deze films vormde de muziek nog altijd een zekere begeleiding van het verhaal, konden we dus nog spreken van "filmmuziek". In "The Last Waltz" staat de filmmuziek zelf centraal, en verdwijnt het verhalend element, de plot.

Scorsese heeft "The Last Waltz" aldus in banen geleid die wellicht door Robbie Robertson oorspronkelijk niet voorzien waren. Ik zou in die kontekst dan ook durven spreken van manipulatie, van de kant van Scorsese. Hij heeft van de artiesten "akteurs" gemaakt, want door hen tast hij de verschillende uitwerkingen van dat zo bijzondere sociale fenomeen af. ...

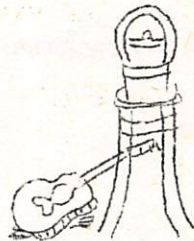
... Het is Scorseses bedoeling geweest de artiesten in hun onbewaakte ogenblikken te grijpen en ze aldus door middel van enkele beelden te modelleren. ...

... Bob Dylan, Joni Mitchell en Muddy Waters komen als vitale en charismatische persoonlijkheden het duidelijkst naar voren. Een mooi voorbeeld van hoe subtiel Scorsese bij dergelijke mensen te werk gaat, is wanneer hij bij Bob Dylan een vrij grote aandacht besteedt aan diens nonchalante, bijvoorbeeld wanneer Dylan even schamper de schouders ophaalt, of lachend met iemand uit het publiek 'konverseert'.

Ook de verschillende leden van The Band zelf worden op deze wijze blootgelegd en onderzocht. Vooral in de interviews worden zij zeer raak weergegeven. In het eerste interview-fragment bijvoorbeeld stelt Scorsese een vraag aan Robbie Robertson. Deze laatste is nog maar net zijn antwoord begonnen of hij snapt naar een (denkbeeldige?) vlieg en vraagt nadien of hij het nog even zal herhalen. Van de kant van Robbie Robertson is het een manier om Scorseses zeer zenuwachtige wijze van interviewen op te vangen (hij zal dat later in de film nog enkele keren doen, ook Garth Hudson en Levon Helm doen het zo), van de kant van Scorsese is het een feilloos weergeven van een op zijn minst onkonventioneel gedrag. ...

... Martin Scorsese heeft in "The Last Waltz" de invloed van de muziek, of de kunst in het algemeen, in het geestelijk en sociaal leven van een kunstenaar niet verklaard (of moet ik zeggen: hij is er niet in geslaagd?), maar hij heeft aangetoond wat er gebeurt als die muziek, of die kunst, een dominante faktor wordt, en hij heeft getracht de instelling van dat soort mensen begrijpelijk te maken.

Wie het, na het zien van deze film, nog altijd te boven gaat hoe een mens in staat is om de beste jaren van zijn leven op te offeren aan een artistiek ideaal, heeft de essentie van "The Last Waltz" gemist, of is domweg ergens halverwege in slaap gesukkeld. "The Last Waltz" kan voor velen een doodgewone concertfilm lijken, voor wie zich de moeite neemt goed toe te kijken (de film bevat overigens een schat aan kamera- en motagespelletjes) zal het duidelijk zijn dat het om een volwaardige corseseprent gaat. Misschien niet zo kompleks en onuitputtelijk rijk als een "Taxi Driver", maar toch een hoogstaand produkt.

Hier als nakomertje van onze voorbije Jeugdveertiendaagse,
op algemeen verzoek:

de UITSLAGEN van het DAMTORNOOI

1. Aloïs Van Steenweghen
 2. Chris Peeters
 3. Marc Peeters
 4. Luc Michiels
 5. Willy Goossens
 6. Leo Vanden Schrieck
 7. Mark Michiels
 8. Magda Peeters
 9. Daniël Bols
 10. Daniël De Prins
-

- vrijdag 3 : 20 u. DIAAVOND CHIRO in Tonzent
+ bijeenkomst voorbereiding Rommelmarkt
- zaterdag 4 : 14 u.: VOETBAL: Chiroleiding - ouders
19 u.: instuif: Magda
- zondag 5 : 10.30 u.: instuif: Daniël Bols
18 u.: instuif Mark
LUISTERAVOND JAQUES BREL
- vrijdag 10: 19.30 u.: ZEEFDruk: voorpagina Tonzentkrant
- zaterdag 11: CHIROBAL in zaal Pax
Tonzent gesloten
- zondag 12 : 10.30 u.: instuif: Chris
15 u.: "Nooit brengt een oorlog vrede" - Kemmel
20 u.: FILM : "DERSOE OEZALA"
- vrijdag 17: VERVEN: we geven dedeuren van het lokaal een nieuw laagje verf (binnenzijde, aangezien buitenkant reeds gedaan is)
- zaterdag 18: 19 u.: instuif: Danny Michiels
- zondag 19 : 10.30 u.: instuif: Dirk
18 u.: LUISTERAVOND KOSMISCHE MUZIEK
- vrijdag 24: 19.30 u.: ZEEFDruk: affiches maken voor Christmas
- zaterdag 25: 19 u.: instuif: Sonja en Guy
- zondag 26 : 10.30 u.: instuif : Willy
20 u.: FILM: "PICNIC AT HANGING ROCK"